

ת"פ 39240/02/19 - מדינת ישראל נגד עגל אלקרעאן - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

18 נובמבר 2019

ת"פ 39240-02-19 מדינת ישראל נ' אלקרעאן
כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רחלי חג'ג' - שמיר - נוכחת

נ ג ד

הנאשם

עגל אלקרעאן - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד ג'מאל חמוד - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. על פי המתואר בחלק הכללי בכתב האישום, הנאשם פעל בצוותא חדא עם אחרים או לבדו תוך תכנון מוקדם והכנה הכוללת הכרת השטח ותיאומים, כאשר הוא קושר קשר עם אחרים לביצוע העבירות.
2. על פי המתואר בכתב האישום עובר ללילה שבין ה- 04.02.2019 ל-05.02.2019, קשר הנאשם קשר עם סאבר אבו כף (להלן: "סאבר") ועם אחר שזהותו אינה ידוע למאשימה (להלן: "האחר"), לביצוע פשע בכך שהשלושה, תיאמו ביניהם ביצוע של התפרצויות וגניבות באזור הדרום.
3. בהמשך למתואר לעיל, ובאותו הלילה, הגיעו הנאשם, סאבר והאחר לאזור התעשייה בעיר שדרות.
4. בנסיבות המתוארות, בין השעות 03:00-04:00 או בסמוך לכך, התפרצו הנאשם, סאבר והאחר לחנות ברחוב אוסלו 1 בשדרות (להלן: "העסק") המצויה בבעלותו של המתלונן, בכך שסאבר והאחר פתחו את דלת מחסן העסק, שברו את מנעול המכולה אשר נמצאה במקום ונכנסו לעסק, בעוד הנאשם נמצא בתוך רכבו; כשתפקידו, לשמור על המקום מבחוץ ולהתריע בעת הצורך.
5. מיד ובהמשך לכך, גנבו הנאשם, סאבר והאחר מהמקום בצוותא חדא כ-320 קופסאות סיגריות ושקיות טבק, כאשר שווי הגניבה מוערך בכ- 35,000 ₪.
6. **במעשיהם המתוארים לעיל, הסתייעו הנאשם, סאבר והאחר ברכבו של הנאשם לשם ביצוע העבירה.**
7. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה** לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **קשירת קשר לעשות פשע** לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; **הסתייעות ברכב לעבור עבירה** לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961.
8. בעניינו של הנאשם התקבל **תסקיר אחד מאת שירות המבחן**, ובסופו המלצה לבכר את הפן השיקומי בעניינו, ולהורות על ענישה בדמות צו מבחן לצד מאסר מותנה וצו של"צ. בגוף התסקיר, עומד שירות המבחן על קורות חייו של הנאשם וההליך הטיפולי שעבר הנאשם במסגרת התיק שבגינו הוא נותן את הדין כיום. מטעמים מובנים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, ולאותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש עוד אתייחס בהרחבה בהמשך.
9. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** אשר התקבלה ביום 27.10.2019, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

10. בא כוח המאשימה פירט את מעשיו של הנאשם, ועמד על הערכים המוגנים שנפגעו ועל הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם, ועתר לקבוע מתחם ענישה הנע בין 8 ל- 14 חודשים מאסר בפועל. בסופו של דבר, עתר בא כוח המאשימה להשית על הנאשם ענישה בדמות מאסר בפועל המצוי בתחתית המתחם לצד מאסר מותנה מרתיע, קנס משמעותי, פיצוי למתלונן, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי וחילוט רכבו של הנאשם.
11. מנגד, ההגנה מטעמיה שלה נמנעה מלהציג מתחמי ענישה, ועתרה לבכר את שיקול השיקום בעניינו של הנאשם, ולאמץ במלואה את המלצתו העונשית של שירות המבחן.
12. הנאשם, אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע חרטה על מעשיו וביקש מבית המשפט שיתחשב בו לעניין העונש.

דיון והכרעה

13. ראשית חוכמה אציין, כי משנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "**עניין ג'אבר**"); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015) (להלן: "**עניין דלאל**"); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)), באתי לכלל מסקנה כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע אחד.
14. בהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט יקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם שייקבע.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

15. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, צריכה קביעת מתחם העונש ההולם להיעשות בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
16. **בעצם ביצוע עבירות ההתפרצות והגניבה**, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם הגנה על קניינו ועל תחושת הביטחון של הפרט. כמו כן, ומעבר לאותו נזק כלכלי שנגרם לקורבן, עבירות אלו אף מביאות, ולו בעקיפין, לפגיעה בכיסו של הציבור כולו, וזאת בדרך של ייקור פוליסות הביטוח והצורך ברכישת אמצעי מיגון אשר יגנו מפני המבקשים להתפרץ לדירתם או לבית העסק שלהם. עוד יש לומר, כי עבירת ההתפרצות טומנת בחובה גם חומרה ומסוכנות שכן, יש בה פוטנציאל גבוה להתפתחות אלימה (ראו דבריו של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 **אואזנה ואח' נ' מדינת ישראל**, (31.12.2008); ודבריו של כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל**, (08.01.2010) שאמנים נאמרו במסגרת הליך המעצר, אך ברי כי כוחם יפה אף לענייננו). בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ושווי של הרכוש הגנוב, סבורתני כי במקרה הנדון, מצויה **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** ברף שאיננו נמוך כל עיקר.
17. **בעצם ביצוע העבירות של קשירת קשר לעשות פשע וההסתייעות ברכב לעבור עבירה**, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם הגנה על תחושת הביטחון של הפרט, על האינטרס הציבורי למנוע התארגנות של עבריינים לשם פגיעה בקניינו של הזולת ולמגר ביצוען של עבירות הפוגעות במרקם החיים החברתי בכלל, ועל השימוש שאלה עושים ברכב על מנת להקל על ביצוע העבירות ולהתחמק מאימת הדין באמצעותו בפרט. ונדמה כי אין צורך להכביר מילים אודות חשיבותם של ערכים יסודיים אלה ועל חובתו של בית המשפט להעלות תרומתו בהגנה עליהם.
18. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לעובדה כי אין עסקינן בעבירות שנעשו בתחום ניכר, במרמה, או תוך ניצול יחסי אמון. אם כי, בצורה אינהרנטית כמעט, ברי כי קדם למעשים תכנון מוקדם, ולראייה

ככתוב בכתב האישום המתוקן, בו הודה הנאשם, עובר להתפרצות הלה יחד עם סאבר והאחר קשרו ביניהם קשר בכך, שתיאמו ביניהם ביצוע של התפרצויות וגניבות באזור הדרום, תוך תכנון מוקדם והכנה הכוללת הכרת השטח ותיאומים. 19. עוד ולחומרא, בית המשפט שוקל את העובדה כי ההתפרצות בוצעה לפנות בוקר, מה שמעלה מראש את הסיכון שמא הנאשם ושותפיו ייתקלו במי מבעלי העסק, מה שבתורו עלול להוביל להתפתחות אלימה. עוד במכלול השיקולים, נתתי דעתי לכך שמתוך החנות אליה התפרץ הנאשם, הלה גנב יחד עם האחרים חפצות סגירות בהיקף ניכר ובשווי המוערך בכ- 35,000 ₪. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך כי במסגרת ביצוע העבירה גרמו הנאשם והאחרים נזק למנעול המכולה בכך ששברו אותו. עוד ולחומרא, בית המשפט שוקל את העובדה כי לנאשם הייתה תרומה משמעותית לביצוע העבירה שכן הנאשם, סאבר והאחר הסתייעו ברכבו של הנאשם לשם ביצוע העבירה. מה עוד, שתפקידו המוגדר של הנאשם היה להמתין ברכב ולהשגיח על הנעשה מבחוץ ולהתריע את שותפיו לעבירה בעת הצורך. ויוער, כי בנסיבות אלו, אין בידי לקבל את טענת הסנגור לפיה, מעשיו של הנאשם פחותים בחומרתם ממעשיהם של שותפיו שכן ומכוח דיני השותפות, מעשיו של הנאשם נעשו במסגרת הקשר בינו לבין שותפיו ולשם קידומו.

20. ברוח הדברים האמורים, ובכל הנוגע לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, הלה טען בשירות המבחן כי היה שריו בלחץ כלכלי וכי ביצע את העבירות שבמוקד כתב האישום כדי להפיק רווח כלכלי מהיר. לצד אלה, הנאשם מסר לשירות המבחן כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ומבין כי פעל בקלות ראש וללא חשיבה מקדימה על השלכות מעשיו.

21. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, יצוין כי חיפוש במאגרים המשפטיים לא העלה מקרים דומים לזה שבפניי. אולם, על מנת ללמוד אודות מדיניות הענישה הראויה במקרה הנדון, ולו בדרך ההיקש, מצאתי לציין כי מקום בו עסקינן בנאשמים שהורשעו **בעבירה של פריצה לבניין וגניבה שנלוותה אליה עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע**, סקירת הפסיקה מעלה כי בגין מעשים אלו, **על דרך הכלל**, נקבעו **מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר שבשים לב לאורכו, ניתן לרצותו בעבודות שירות, וסופם במאסרים ארוכים יותר, לתקופות הנעות סביב 24 חודשים**. עוד יצוין, כי סקירת הפסיקה שלהלן כוללת גם מקרים שבהם הורשעו נאשמים בעבירה של פריצה לבניין וגניבה מבלי שנלוותה אליה עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע או של הסתייעות ברכב לעבור עבירה, שכן חיפוש במאגרים המשפטיים מעלה אך מספר מצומצם של מקרים בהם נאשמים הורשעו בעבירות אלה יחד. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר מתחמי הענישה משתנים בהתאם לנסיבות הנלוות לעבירות. בכלל זה, בתי המשפט נותנים את דעתם לשווי וטיב הרכוש שנגנב, ולשאלה אם לעבירות נלווה תחכום מיוחד. בדומה, העונשים שמושתים על הנאשמים השונים בתוך המתחמים או מחוצה להם, משתנים לנוכח נסיבותיהם ומאפייניהם האישיים, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי; הבעת החרטה מצדם וקבלת אחריות על מעשיהם; השתתפות בהליכים טיפוליים; ועוד. כדוגמא למנעד הענישה שלעיל, ראו למשל: רע"פ 6032/15 **רפעת אל וחידי נ' מדינת ישראל**, (21.09.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 16025-02-15 **בנימין נ' מדינת ישראל**, (04.03.2015, טרם פורסם במאגרים המשפטיים); עפ"ג (מחוזי ת"א) 62378-11-15 **צדיק נפתלי נ' מדינת ישראל**, (30.12.2015); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 34058-02-14 **מתן אלקיים נ' מדינת ישראל**, (01.07.2014); ת"פ (שלום ת"א) 29806-10-15 **מדינת ישראל נ' חיים דעבול**, (05.03.2018); ת"פ (שלום רמ') 54045-01-14 **משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' עבדאללה אבו אלטייף**, (30.04.2018); ת"פ (שלום קריות) 25759-05-14 **מדינת ישראל נ' יצחק אברג'ל**, (28.10.2015); ת"פ (שלום נתניה) 59631-12-13 **מדינת ישראל נ' חיים יוסף גויטע**, (03.05.2015); ת"פ (שלום ים) 28147-05-12 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (01.05.2013); ת"פ (שלום אשד') 4970-11-12 **מדינת ישראל נ' ליאור ששונקר**, (25.08.2013).

כאן אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כך לדוגמא, בפסיקה אליה הפנתה המאשימה (עפ"ג (דרום) 16710-02-17 **אבו עדרה נ' מדינת ישראל** (לא פורסם במאגרים)), מדובר בנאשם אשר ביצע שתי עבירות התפרצות בשני מועדים שונים; המדובר בנאשם שלא נטל אחריות על מעשיו; והשליך אותה על שותפו, וזאת בשונה בתכלית השוני מהנאשם שבפניי אשר זו לו מעורבותו הראשונה בפלילים שלאחריה נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע עליהם חרטה ושיתף פעולה עם שירות המבחן.

22. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין דינו של נאשם אשר התפרץ לדירת מגורים או לבית עסק, בדרך מתוחכמת ותוך ניצול יחסי אמון, וגנב מתוכו ציוד בשווי מאות אלפי שקלים, כדינו של מי שהתפרץ לבית עסק בכך שפתח את הדלת ושבר מנעול, נכנס פנימה, וגנב רכוש ששווי אינו גבוה במיוחד. בדומה, גם לא יהיה דומה עונשו של מי שנעדר עבר פלילי, שהודה בביצוע העבירה והיכה על חטא, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שנמנע מלקבל אחריות ונעדר כל אופק טיפולי. לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

23. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט, ובייחוד בשים לב לאופיין של העבירות, לשימוש שנעשה ברכב, ולאופיו ושווי של הרכוש שנגנב על ידי הנאשם, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין 8 חודשים לבין 18 חודשים מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

24. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40 לא חוק העונשין.

25. בעניין זה, בית המשפט נותן דעתו לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. לדידי, עצם העובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות מלמדת כי למעט הסתבכותו זו עם החוק, הלה הקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק. גם בהיותו של הנאשם אזרח יצרני, על כך יעיד תסקיר שירות המבחן לפיו הנאשם עבד בשש השנים האחרונות בתחום הגינון בעיריית שדרות, יש כדי לתמוך במסקנתי זו. עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שהנאשם הביע צער וחרטה, לקח אחריות על מעשיו והודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. בנוסף, בשלב הטיעונים לעונש הייתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם מהנאשם בצורה בלתי אמצעית ושוכנעתי כי הלה מכה על חטא ומביע חרטה כנה ומעמקי ליבו.

26. עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירה שבמוקד כתב האישום בוצעה עוד בפברואר 2019 וכי חלפו כתשעה חודשים מאז ביצועה. כאשר, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לא לאותה ספירת זמן "טכנית" - אלא לכך שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, וכמובן נמנע מלהסתבך עוד בפלילים.

27. עוד ובמסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את גילו הצעיר באופן יחסי של הנאשם הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. הנאשם ביצע העבירות עת היה כבן 28 וכיום הנאשם בן 29. ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו וגיל צעיר איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם הצעיר בגילו באופן יחסי צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, גילו של הנאשם הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (ראו והשוו למשל לעניין זה, ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, נד(3) 685 (2000)).

28. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור במשך מספר ימים מאחורי סורג וברית, וכי במשך תקופה נוספת שהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40(א) לחוק העונשין.

29. עוד, בית המשפט נותן דעתו לאמור בתסקיר שירות המבחן ממנו עולה, כי הנאשם החל לבחון את בחירותיו ואת אופן התנהלותו לעומק תוך שהלה מחפש דרכים אדפטיביות להתמודדות עם קשייו, כפי שבא לידי ביטוי במוטיבציה שהלה הביע להשתלב בקבוצת טיפולית לצעירים אשר מתנהלת בשירות המבחן. בהקשר זה יצוין, כי הנאשם טרם שולב

בקבוצה הטיפולית האמורה בשל קיומה של רשימת המתנה אליה. עוד, מצוין בתסקיר כי במסגרת צו פיקוח המעצרים, בשיחות פרטניות שהתקיימו עם הנאשם במהלך 6 חודשים, עלה כי הנאשם מביע שאיפות לניהול אורח חיים נורמטיבי הכולל שילובו במסגרת תעסוקתית, אשר מהווה מקור לתחושת ביטחון כלכלי וכי הוא מוכן להשקיע בכך מאמצים על מנת לפרנס את עצמו ואת משפחתו בעתיד. כמו כן, הנאשם נטל חלק בסדנה חד פעמית אשר נועדה ליתן מענה בתחום התעסוקה וההכוונה לצעירים. להתרשמות השירות, נראה שהנאשם הפיק את המיטב מהסדנה ופעל באופן אקטיבי בעקבותיה, שכן לאחרונה הלה קיבל רישיון לפתיחת עסק עצמאי בתחום הפוליש(נ/1).

30. אכן מהאמור עד כה עולה כי הנאשם טרם שולב בקבוצה טיפולית במסגרת התיק העיקרי (כאשר אין לזקוף עניין זה לחובתו). ואולם, ומנגד, מצאתי לזקוף לזכותו של הנאשם את ההליך הטיפולי שכלל שיחות פרטניות בו שולב במסגרת צו פיקוח המעצרים שהוטל עליו. כמו כן, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); וע"פ ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שבפניי, עסקינן בנאשם שבמשך כתשעה חודשים מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, שיתף פעולה עם שירות המבחן וכמובן נמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות - וכל זאת, כשירות המבחן מעריך שהוא בעל יכולת להימנע ממעורבות פלילית.

31. אכן לא נעלם מעיני, כי בד בבד עם האמור עד כה, שירות המבחן אף התרשם כי הנאשם מתקשה להציב גבול פנימי להתנהגותו וכי במצבים בהם הלה פועל להפקת רווח כלכלי מהיר הוא מתקשה להפעיל שיקול דעת מעמיק למעשיו. עוד, מהתסקיר נלמד כי הנאשם חסר כלים ומיומנויות להתמודדות שקולה ומקדמת עם הקשיים בחייו. יחד עם זאת, השירות העריך כי העמדת הנאשם בצו מבחן לצד שילובו בטיפול על מנת להפחית עוד יותר את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו - תאפשר לו להמשיך לבנות את חייו תוך התבוננות מושכלת בבחירותיו.

32. הנה כי כן, ובסופו של יום, לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים אותם שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה ניכרת לקולא ממתחם העונש ההולם אשר נקבע על ידי שכן נדמה כי הנאשם מגלה "ניצני שיקום" בלבד וכי לנאשם עוד צפויה דרך טיפולית ארוכה וכי עד להשלמת הליך השיקום עודנו מקנן החשש שמא הוא יחזור לעבור עבירות מתחום הרכוש, מה שבתורו עלול להוביל לביצוע עבירות נוספות. יתר על כן, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולא, ובוודאי שלא בצורה ניכרת ממתחמי הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".

33. כידוע, יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחמי הענישה בשל נימוקי שיקום ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בעניין זה יש לבחון בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת שהביאה אותו לביצוע המעשים, כמו גם לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, וכי רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל - יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו ע"פ 1229/19 **יפתח סלומנסקי נ' מדינת ישראל**, (01.07.2019)). הנה כי כן, על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום איננו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו: ע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016)).

34. ודוק, בעובדה שהנאשם גילה "ניצני שיקום" יהיה גם יהיה כדי להביא להקלה בעונשו. לשון אחר, אילולא שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, ותחילתו של שיקום, משמעות הדברים היא שליחתו לריצוי מאסר ממושך מאחורי סורג וברז.
35. עוד אציין כי לא התעלמתי מהמלצותיו העונשיות של שירות המבחן. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר ב"ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה (4) 313, 318 (1981); ב"ע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); ב"ע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); ב"ע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).
36. גם לגופו של עניין, אומר בזהירות הנדרשת, כי נדמה ששירות המבחן בא בהמלצה עונשית, אשר איננה עולה בקנה אחד עם חומרת העבירות המיוחסות לנאשם. קשה להלום פער כגון דא ויש בו משום התעלמות מוחלטת מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).
37. ומן התם אל הכא, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר דין, מצאתי כי באיזון הראוי בין עוצמתו של השיקום לבין יתר שיקולי הענישה, ובמצבור הנסיבות שבתיק זה, ובייחוד בשים לב ל"ניצני השיקום" ולשיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן; ליציבותו התעסוקתית; לנסיבות חייו של הנאשם ובכלל זה לגילו; וליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - ניתן בזו הפעם להשית עליו ענישה הסוטה באופן מתון לקולא מהמתחם אשר נקבע על ידי.
38. אשר לעתירת המאשימה להורות על חילוט הרכב ופסילה בפועל של רישיון הנהיגה של הנאשם, בשים לב לעובדה שהנאשם נמצא בעיצומו של הליך שיקום, כפי שניתן ללמוד מהאמור בתסקיר שירות המבחן, ולאור העובדה שזו הסתבכותו הראשונה בפלילים בכלל ובעבירות רכוש בפרט, מצאתי, ולו לפני משורת הדין, להסתפק בזו הפעם בפסילת רישיון מותנית בלבד והשתת רכיבי ענישה כלכליים. בכל הנוגע לרכיב הכלכלי שבענישה, הרי שבית המשפט ישית על הנאשם קנס ופיצוי למתלונן, אולם לצד חומרת העבירה, בקביעת גובהם יילקחו בחשבון גם מכלול מאפייניו החיוביים של הנאשם.
39. **לאור כל האמור לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 6 חודשים מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.

- בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה מיום 27.10.2019, הנאשם יחל בריצוי עונש המאסר ביום 05.12.2019, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה על עבודות השירות. עבודות השירות תבוצענה ב"מעש" - עמותת יחדיו בבאר שבע ובדרום, בכתובת: מקס בינט 3 בבאר שבע, בימים א'-ה' ועל פי טווח השעות המותר על פי חוק העונשין.
- על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, **במפקדת גוש דרום** של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

עמוד 6

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם כל עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירה מן העבירות בהן הורשע וזאת לתקופה של 3 שנים מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ד. פיצוי בסך 10,000 ₪ למתלונן ע"ת/7.

מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק.

כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

ה. קנס בסך 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.

הפיצוי והקנס יקוזזו מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. היתרה תושב לסנגורו של הנאשם, עו"ד חמוד ג'מאל, מ.ר. 42531.

ו. צו מבחן של שירות המבחן למשך 12 חודשים מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי צו המבחן וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן בפן הזה.

ז. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 4 חודשים, וזאת על תנאי שלא יעבור כל עבירת רכוש במשך שנתיים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ' חשוון תש"פ, 18 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.

באת כח המאשימה:

אבקש עיכוב ביצוע גזר הדין למשך 45 ימים, לצורך שקילת הגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי. ככל שתתקבל החלטה כי לא יוגש ערעור, אודיע לביהמ"ש.

ב"כ הנאשם:

ביהמ"ש שקל את מכלול השיקולים ואיזן בין מכלול האינטרסים. אני לא מוצא מקום לעיכוב ביצוע.

עמוד 7

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה לשקול להגיש ערעור על גזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע גזר הדין למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט המאשימה שלא לערער על רכיב עבודות השירות בגזר הדין, תודיע על כך מידית לב"כ הנאשם ולביהמ"ש, עד ליום 3.12.2019.

ניתנה והודעה היום כ' חשוון תש"פ,

18/11/2019 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאיר, שופטת

סגנית נשיאה